

Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja
Lapunk – minden üldöztetés ellenére, utolsó erejéig – támogatja és támogatni fogja a székely önrendelkezés ügyét!!!

XXI. évfolyam • Időszak: 2010. május 22. – 2010. június 4. **2010 11.**
Megjelenik kéthetente – 16 oldalon • Ára: 2,00 új lej

Az Európai Idő ténylegesen független lap. Nem támogatja sem a Soros Alapítvány, sem sajtóalapítványok, sem a magyar, sem a román kormány – sem semmilyen más állami vagy civil (társadalmi) szerveződés, intézmény, párt, érdekcsoport vagy tehetős polgár, sem rokon, sem ismerős vagy barát. Egyetlen támaszuk az Olvasó, s akinek kezében a sorsunk: az Isten.

Krasznai Zoltán*:

A kommunista múltat végképp eltörölni!

Természetesen semmilyen múltat nem lehet eltörölni, nemcsak végképp nem, de ideiglenesen sem. Pedig de jó lenne kitörölni az elmúlt, több mint hat évtizedet a magyar történelemből; kezdve a dicstelen megszálló szovjet hadsereg árnyékában végrehajtott kommunista „ferdület évtől”, mely folytatódott a rákosista terroruralommal, majd az 56-os forradalom és szabadságharc leverését követő utáni kádárista rémuralommal és „a kádári konszolidációnak” nevezett rafinált „gulyáskommunista, legvidámabb barakos” lélekvasárlással, s hozzáadva mind ehhez – „...mert mikor ledobtat, el nem tiportat”¹ – a rendszerváltoztatásnak hazudott poszt-kommunista nemzetvesztés időszakát. S akkor még nem is beszéltünk a 19-es „patkányforradalom” idején a szétszaggatottság állapotába került magyar haza hátbatámadásának nemzetgyilkos időszakáról.

Sajnos, nem lehet eltörölni ezeket az évtizedeket, sem a kommunisták által véghezvitt országrontást, és -kifosztást, nemzetvesztést, s mindazt a mérhetetlen emberi szenvedést és anyagi javakban mérhető morális és szellemi kártevést, amelyet 45 év alatt okoztak ezek a politikai bűnözők. S nem lehet eltörölni az elmúlt poszt-kommunista két évtized – majdnem egy emberöltő! – további pusztításait sem, a már amúgy is lepusztított, fogyó népességű hazánkban, a nemzeti önismeretében, önfenntartó erejében és önvédelmi képességében súlyosan károsított magyarságban; amelyeket a kommunista gengszterek jogfolytonos poszt-kommunista utódai követtek el.

Am ha eltörölni nem is lehet – ezen írás címe a kommunisták voluntarista történelemszemléletére kíván, némi gúnnyal, utalni –, a kommunista múlt és a poszt-kommunista közelmúlt bűneit megtörölni azért lehet! Sőt, szükséges is! Az új parlamentnek, s benne a kétharmados többséget szerzett Fidesznek ezért egyik első és megkerülhetetlen feladata (lenne), hogy törvényt hozzon a kommunizmus és poszt-kommunizmus bűneinek elítéléséről és e bűnök még élő elkövetőinek példás megbüntetéséről. Orbán Viktor a választások után arról beszélt, hogy most következett be az eddig regnáló rezsim bukása, sőt forradalminak titulálta az újonnan megválasztott országgyűlést. Ezt valószínűleg a

nemzet nagy többsége, de legalábbis a Fideszre szavazó polgártársaink nagy örömmel hallgatták. Ha ezt a nyilatkozatot – amit egyelőre, jóhiszeműen tekintsünk egy szebb jövőre vonatkozó ígéretnek – nem követik tetek, akkor a világ és az ország népe előtt újra be fog bizonyosodni, hogy a FIDESZ elnöke, s az ország leendő miniszterelnöke csupán a szájkarate műfajában – orálisan – kívánt leszámolni a nemzet morálisan ép érzékű többsége által gyűlölt kommunista múlttal és közelmúlttal! Ha nem következik be a volt kommunisták végeleges kitiltása a közéletből: politikából és gazdaságból; ha nem a törvény szigora ítélkezik fölöttük nemzetellenes és hazaáruló tetteik miatt, akkor az orbáni csábos szép szavak a 2006. szeptemberi 72 órás fideszes ultimátum és az 1990-es antalli „tavaszi nagytakarítás” sorsára jutnak. Ezeknek neve pedig magyarul: ámítás, népbütítés, – vagy hogy korszerűek legyünk – őszödi típusú hazugság.

Képzelnék csak el, mi történt volna, ha a nácizmus bűneit nem ítélik el a II. világháború végén? Németországban ma is létezne egy reform-náci párt, mely többször is miniszterelnököt adott volna a németeknek; a kivénhedt főnácik kihalása után pl. a Hitlerjugend egyik vezetőjének személyében. (Remélem, a párhuzam Gyurcsánnyal mindenki számára világos!) Ebben a reform-nácizmussal terhelt, képzeletbeli német „rendszerváltozásban” minden előző intézmény megszűnt volna, de továbbra is működött volna a Gestapo és az SS. Változatlan szervezettel és állományal, de az előző átkeresztelve – mondjuk – *Demokrácia-mentési Hivatallá, az utóbbi pedig Szabadságjogi őrezreddé.*

(folytatása a 3. oldalon)

* **A Magyar Nemzet nem vállalta volt főszerkesztője ezen írásának megjelentetését!** (A szerző a Magyar nemzet volt főszerkesztője, a 2006. Őszén megalakult Kossuth téri Forradalmi Nemzeti Bizottság társelnöke.)

¹ Idézet Illyés Gyula: Egy mondat a zsarnokságról c. verséből.

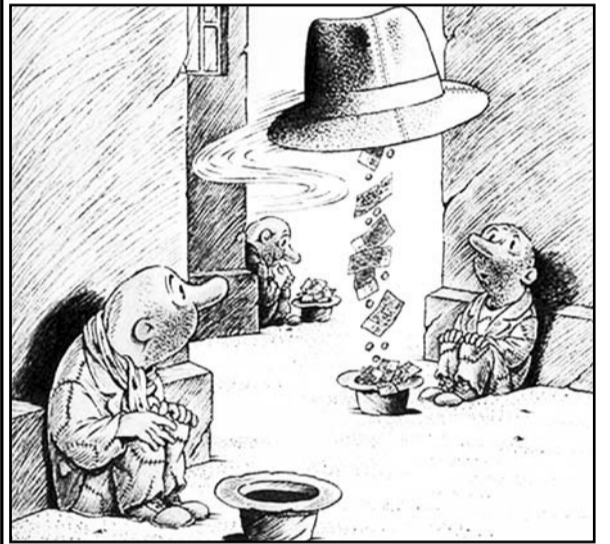

Stoffán György: Választások után...

Megvolt a nagy eufória, mindenki a helyére került annak rendje és módja szerint. A Fidesz és a KDNP alakíthat kormányt, amelynek feje Orbán Viktor lesz. Országgyűlésünk már van, de kormányunk nincs, mert néhány hülye a rendszerváltás idején olyan törvényeket fogadtatott el, amilyenek egyedülállóak a világon. (Londonban már működő kormány van, nálunk ez még hetekbe kerül, addig pedig az ország romboló rablók vezetik Magyarországot, s ki tudja mennyit és hogyan lopnak el a csekélyke maradékból...)

A Parlament megalakulásakor azonban voltak olyan jelek, mintha az ellenzék soraiban és a közjogi méltóságok között akadna néhány súlyos elmebeteg. Bár nevezhetjük ezt az erkölcsi betegséget (Máray után szabadon) morbus hungaricusnak is. Valamiféle idiotizmust véltem felfedezni az ellenzék és egy közjogi méltóság viselkedésében, szavaiban.

– teljes terjedelemben a 3. oldalon! –

Himnusz, Isten, nemzet – és a liberális pökhendiség

Idézzel kezdem. „A szocik és a liberálisok egyik kedvenc szociológusa nyilatkozott szabadelvű őszinteséggel a székelemek himnuszáról”:

„Az kérdés, hogy mi hívta életre a szélsőségeket, de az biztos, hogy Laciék gyűlésein kornyikálták a Székely Himnuszt könnyes szemekkel, ami, mint tudjuk, egy középszerű műdal” – mondta a Story Tv műsorában Dessewffy Tibor szociológus.

Igen. A székely himnuszt „kornyikáltuk” mi is éveken keresztül az ’átkosban’ ott, ahol a spiclik füle nem hallhatta meg. 1959-ben csatlakoztam egy barlangász csoporthoz és minden táborunk végén biztosan – de néha közben is többször – táborüzet gyűjtöttünk, körbeültük és ’kornyikáltunk’. Dalokat. Köztük számos műdalt – olyannyira, hogy a szövegét mi követtük el. Kornyikáltunk, esetleg az olcsó bortól megrészegetően a barlangász dalokat és a táborút végén a székely és a magyar himnuszt. Mi azonban úgy éreztük, hogy énekeljük – és nem egyszer könnyes szemmel. Mert ezek a miénk voltak.

– teljes terjedelemben a 6. oldalon! –

• 2. oldal:

Nyílt levél az új Országgyűléshez!

• 3. oldal:

A kommunista múltat végképp eltörölni!

• 4. oldal:

Beszélgess gyermekeddel!

• 5. oldal:

A napló – írd ki bánatodat!

• 6. oldal:

Mitől gazdag Svájc?

• 7-10. oldal:

23 tévéadó műsora

• 11. oldal:

Itt az idő, avagy a múltat végképp eltöröljük

• 12. oldal:

A Nemzet spirituális fogalom

• 13. oldal:

Fontos kérdések az orgazmusról

• 14. oldal:

Mi a Paradicsom és mi a Pokol?

• 15. oldal:

Humor, játék, rejtvény

• 16. oldal:

A megdöbbentő hatású vasfű